

PARROQUIA DE SANT VICENÇ DE SARRIÀ SUPLEMENT DE FULL DOMINICAL

Any 29, núm.8, Diumenge III de Quaresma, 24 de febrer de 2008.

LA PARRÒQUIA, TEMPS DE RECERCA I PURIFICACIÓ

La conclusió núm. 5 del Congrés Internacional “La Parròquia, comunitat missionera”, celebrat a Barcelona el mes de gener, constata “la mala salut de ferro de la parròquia”. El Congrés ha verificat que calen noves formes, un nou estil, un nou llenguatge, l'adopció del treball en xarxa, però també ha comprovat “la vitalitat de la Parròquia”, institució oberta i acollidora. La Parròquia visibilitza la universalitat i el caràcter no elitista de l'Església. “Pertànyer a una parròquia és la manera concreta, si bé no la única, de pertànyer a l'Església”.

Tanmateix, la conclusió núm. 6 em sembla especialment important: “Es constata **la necessitat d'una indispensable participació dels laics/es i la compartició de la responsabilitat i la missió**. El futur passa pels equips d'animació pastoral, en els quals s'ha de treballar en règim de “partenariat”. Més que de poder i de govern, cal parlar de “governança”, és a dir, de la funció de guiatge al servei i la missió de la Parròquia”. Subratllat finalment la conclusió núm. 10, en la qual, en veure com hem esdevingut, en tants ordres, més febles, més pobres, més desprotegits, s'hi llegeix: “Ara, la Parròquia està més a prop de l'esperit de les benaurances. No té or ni plata, però, com Pere i Joan, pot dir: “*En nom de Jesucrist, aixeca't i camina*”. I també pot dir-se a si mateixa que li cal aixecar-se i caminar en nom de l'Evangeli”.

La nostra parròquia també és fora del temple. Cal que tots la cerquem allí on hi ha la gent, perquè l'Església és feta dels petits, dels pobres, dels malalts, dels discapacitats, dels desesperançats, és formada per tots aquells que no tenen altra esperança si no la de ser abraçats per Jesucrist. La nostra tasca sovint es desenrotlla enmig d'una certa indiferència, propiciada per la secularització ambiental, la qual cosa ens fa sofrir. Però jo us convido a viure les dificultats presents com un temps de recerca i purificació. Jesucrist és l'estrella de l'esperança. I som “salvats en l'esperança”.

Mn. Manel

“AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA”

Avui, Domink Kustra, missioner seglar, intervindrà en cada missa, a l'hora de l'ofertori, per parlar-nos d'aquesta Associació Pública Universal depenent de la Santa Seu

DIJOURS VINENT, TERCERA CONFERÈNCIA QUARESMAL. Al Centre Parroquial, de 8 a 9 del vespre. Mn. Manel ens parlarà de “*Cristina Kaufmann, testimoni d'esperança*” i es projectarà un DVD amb una entrevista que en Francesc Grané li va fer al 1996. Les conferències quaresmals d'enguany estan sent seguides amb un gran interès per una vuitantena de persones. **CERCLES D'ESTUDI PER A JOVES.** Sou tots convidats a participar del cicle de Conferències Quaresmals.

ESCOLA DE PREGÀRIA BEAT PERE TARRÉS. Dimecres, de les 10:30 a les 11:00, a la Capella del Santíssim. Estona de meditació especialment recomanada en aquest temps de Quaresma. **PREGÀRIA DE LAUDES.** De dilluns a dissabte, i durant el temps de la Quaresma, a les 9:45, fem el res de Laudes a la Capella del Santíssim. **ACCIÓ CATÒLICA:** Dimarts 26 de febrer, a les 18:00, a la rectoria. Tema: Les arrels cristianes de Catalunya.

VIACRUCIS ELS DIUMENGES A LA TARDA. Avui i com cada **Diumenge** de Quaresma, a les 18:15, practiquem l'exercitació del Viacrucis dins del temple. En acabar s'exposarà breument el Santíssim i es clourà l'acte amb la Benedicció.

SORTIDA FAMILIAR DE L'ESPLAI. Famílies, pares, nens i nenes, monitors/es de l'Esplai (un centenar de persones) són avui a l'ermita de la Trinitat, de l'Espluga de Francolí, en una jornada de germanor. Mn. Manel hi participarà i hi celebrarà l'Eucaristia.

LA PREGÀRIA, PONT TERAPÈUTIC ENTRE VIDA I FE

Jesús ensenya als deixebles a pregar: *Pare nostre,...no ens deixeu caure a la temptació...*” (cf. Lc 11,1ss). Podem entendre aquesta petició com el crit de preservar-nos de l'última temptació: la d'abandonar-nos com a persona, la de resignar-nos davant el sense-sentit de l'ésser, la de la desesperació davant la vida, no només en situacions límit de la vida, sinó pel fet de viure una existència que hem rebut sense demanar-la, que, per altra banda, no ens pertany i a la qual no podem donar sentit absolut per nosaltres mateixos i, no obstant, som lliures de fer lliurement el que volem amb allò que ens ha tocat sense escollir-ho i amb allò que altres han fet de nosaltres. En la pregària podem “tocar fons” fins arribar a aquell fonament insondable que anomenem Déu. Aleshores arribem a travessar (no traspasar!) totes les expectatives de ser escoltats en les nostres necessitats contingents, fins arribar a assaborir aquest fonament diví, aquest cor de Déu on tenim el nostre lloc i on tota pregunta pel sentit té resposta.

Si l'anunci evangèlic és la “teràpia” divina de la salvació perquè és la paraula autoreveladora de Déu a nosaltres, aleshores, la pregària com a resposta personal nostra també ha de ser guaridora. Si Déu se'n revela en Jesús sofrent, crucificat i ressuscitat, aleshores és possible que des de la pobresa i finitud de la condició humana puguem adreçar-nos a ell i saber que som escoltats, perquè “ell és amb nosaltres”. La nostra paraula de resposta a Déu, la pregària, és el lloc on es troben la vida i la fe, Déu i l'home. La fe comença així en la pregària, en la comunicació amb Déu (...). La teologia terapèutica que condueix a la pregària o l'ensenya per a trobar-nos amb el fonament que dóna sentit a tot, assenyala a la persona el camí cap el centre de la fe: la creu. Una teràpia del tot peculiar i que es distingeix del que poden oferir altres religions davant l'angoixa existencial de l'home.

A la creu de Crist, no s'esdevé res d'allò que l'esperança humana ens presenta com a “salvació de l'home”. L'ajuda de Déu és absent, tot auxili humà queda lluny. I no obstant, segons els testimonis més antics, de la més antiga relació de la passió: *“Ell, Jesús, durant la seva vida mortal s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb gran clams i llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir i, arribat a la plenitud, s'ha convertit en font de salvació eterna per a tots els qui l'obeeixen”* (He 5,7). Això significa que el seu crit d'auxili fou respost més enllà de tota expectativa humana de salvació i de sentit. Déu mateix és la resposta perquè Déu s'identifica amb aquest Jesús crucificat (resurrecció). Però dit això, s'ha d'entendre que inclou absolutament tota consolació intramundana. Allò que es manifesta en la resurrecció de Jesús es pot experimentar ja ara com a pacificació interior en una situació de patiment, com a consol i, sobretot, com a alliberament de la temptació primordial de desesper. I es manifesta en la vida del qui prega per la seva actitud d'inclinació i de tendresa, la seva solidaritat operant davant tot sofriment. El qui prega esdevé capaç de transmetre esperança, consol i confiança. Contemplar físicament una creu durant molta estona...pensar, ocupar-nos d'aquest misteri... (...)

El desig creixent d'integritat que ressent la persona en la nostra cultura, les amenaces creixents que s'hi oposen, poden molt bé ser un signe de l'Esperit que invita a redescobrir la part terapèutica de la nostra fe. Primer, la fe ens fa situar com a pelegrins, de camí cap a la pàtria definitiva, i com a tals no hem d'esperar cap mena de salvació definitiva d'allò que és transitori i finit. En aquest sentit ens cura de les il·lusions vanes. I segon, ens condueix al seguiment de Jesús que vivia aquesta realitat transitòria amb amor definitiu que s'inclina sobre els germans realitzant ja ara els dignes de la felicitat eterna (...) Ser motiu d'esperança pels altres, o ser indicadors del camí cap a l'esperança pels altres, és un servei essencial que, com a cristians, podem prestar als nostres germans i germanes. En el fons això vol dir acompanyar i fer nosaltres mateixos també el camí d'alliberament d'una idea de Déu que infon por cap a un Déu que produeix goig. (...) Des de la passió i mort de Jesús, ens és donada la possibilitat de considerar la malaltia, el sofriment i la mort, amb una mirada diferent de la que veu en el dolor o en la malaltia simplement un “accident” que cal resoldre de la manera més ràpida possible.

Cristina Kaufmann,

“La Transparència de l'Invisible” (2), Claret, Barcelona 2007, pp.297- 301

Missa: Feiners: 8:00, 10:00 i 20:15. **Dissabtes i Vigílies de festa:** 18:00 i 20:15. **Diumenges:** 8:30, 10:00, 11:30, 13:00 i 20:15.
Confessions: dies feiners de 8:15 a 10:00 i de 19:45 a 20:00, i un quart d'hora abans de les Celebracions dominicals. **Despatx**
Parroquial: Dilluns, dimecres i divendres, de 17:30 a 20:00 (exceptuant festes i vigílies de festa). **Adreces: Rectoria i Despatx**
parroquial – c/ Rector Voltà, 5. 08034 – Barcelona. **Tel:** 93 203 09 07. **Centre Parroquial** – c/ Pare Miquel de Sarrià, 8. **Tel:** 93 203 97 72. **Càritas Parroquial:** (entrant per c/Arquitecte Mas, 3). **Dimecres, de 9:00 a 12:00. Tel:** 93 203 03 39. **Web:**
www.parroquiasarria.net. **Mail:** santvicenc@parroquiasarria